

Sygn. akt III AUz 184/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Daria Stanek (spr.)

Sędziowie: SA Iwona Krzeczowska - Lasoń

SA Małgorzata Gerszewska

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2018 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o podstawę wymiaru składek

przy udziale zainteresowanej L. B.

na skutek zażalenia J. B.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. akt VI U 2961/16

postanawia:

1. oddalić zażalenie.
2. zasądza od J. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kwotę 240 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za postępowanie zażaleniowe.

SSA Daria Stanek SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń SSA Małgorzata Gerszewska

Sygn. akt III AUz 184/18

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. zawiesił postępowanie w niniejszej sprawie.

Postanowieniem z dnia 15 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych umorzył przedmiotowe postępowanie, sygn. akt VI U 2961/16.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że zgodnie z art. 182 § 1 k.p.c. sąd umarza postępowanie zawieszone na podstawie art. 177 § 1 pkt 5 i 6 k.p.c, jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu.

W przedmiotowej sprawie, biorąc pod uwagę datę postanowienia o zawieszeniu postępowania, termin do jego podjęcia upłynął w dniu 30 stycznia 2018 r.

W przedstawionych okolicznościach na podstawie art. 182 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.

Zażalenie na postanowienie wywiódł płatnik składek, zaskarżając je w całości i zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, co miało wpływ na treść postanowienia, tj. art. 144 § 1 k.p.c. poprzez zawieszenie postępowania pomimo uprawdopodobnienia przez powoda, że nie zna innego adresu zainteresowanej aniżeli wskazany przez ZUS, co winno skutkować wyznaczeniem kuratora dla osoby nieznannej z miejsca pobytu,
2. naruszenie przepisów postępowania, co miało wpływ na treść postanowienia, tj. art. 359 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i umorzenie postępowania, pomimo iż postanowienie o zawieszeniu postępowania w sprawie winno zostać uchylone jako wydane niezasadnie,
3. naruszenie przepisów postępowania, co miało wpływ na treść postanowienia, tj. art. 468 § 1 i § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nieprzeprowadzenie czynności wyjaśniających przed umorzeniem postępowania celem ustalenia adresu zainteresowanej, albo ustanowienia dla niej kuratora dla osoby nieznannej z miejsca pobytu.

Wskazując na powyższe ubezpieczony wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

W odpowiedzi na zażalenie pozwany organ wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie na rzecz organu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 182 § 1 k.p.c. sąd umarza postępowanie zawieszone m. in. z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 6, jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu.

Wyjaśnić można, że w orzecznictwie przyjmowano przez długi czas, że o ewentualnym umorzeniu postępowania po jego zawieszeniu decydują właściwe (prawidłowe, rzeczywiste) podstawy zawieszenia, a nie te, które zostały (błędnie) wskazane w postanowieniu o zawieszeniu. Aktualnie jednak przyjmuje się, że sąd umarza postępowanie zawieszone na zgodny wniosek stron oraz z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6 k.p.c., nie badając, czy przyjęte przez sąd podstawy zawieszenia były trafne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 grudnia 1998 r., II CKN 713/98, OSP 1999 Nr 10, poz. 176 z glosą M. Lewandowskiego; z 7 lutego 2003 r., III CK 276/02, niepublik.; z 18 czerwca 2004 r., II CK 383/03, Biuletyn Izba Cywilna 2005 nr 1, s. 49; z 9 lutego 2006 r., V CK 457/05, niepublik.; z 4 marca 2008 r., IV CSK 342/07, niepublik.).

Sąd Apelacyjny przychylił się do poglądu przedstawionego w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego, zapoczątkowanym postanowieniem z 17 grudnia 1998 r., II CKN 713/98, w którym krytycznie odniesiono się do wcześniejszej praktyki badania przez sąd rzeczywistej przyczyny zawieszenia przed umorzeniem postępowania. W obecnym stanie prawnym nie znajduje usprawiedliwienia pogląd o konieczności poszukiwania przez sąd podstawy zawieszenia innej od wskazanej w sentencji postanowienia o zawieszeniu, jeżeli strony nie zaskarżyły w stosownym czasie tego postanowienia (art. 394 § 1

pkt 6 k.p.c.), kwestionując prawidłowość przyjętej przez sąd podstawy zawieszenia ani nie zgłosiły w odpowiednim czasie wniosku o podjęcie zawieszono postępowania.

Należy bowiem podzielić pogląd, zgodnie z którym prawomocne postanowienie sądu o zawieszeniu postępowania ma wiążący charakter (art. 365 § 1 k.p.c.) co do przyczyny zawieszenia przy rozważaniu zastosowania art. 182 § 1 k.p.c., choćby podstawa zawieszenia została błędnie przyjęta przez sąd przy wydawaniu postanowienia o zawieszaniu postępowania. W tej sytuacji kontrola przyczyny zawieszenia postępowania na etapie orzekania w przedmiocie umorzenia zawieszono postępowania oznaczałaby w istocie kontrolę prawidłowości prawomocnego postanowienia. Prawomocne postanowienie o zawieszeniu postępowania - wskazujące przyczynę zawieszenia - ma prejudycjalny charakter dla umorzenia postępowania.

Według art. 182 § 1 k.p.c., sąd umarza postępowanie zawieszono na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu. Użycie słowa "umarza" oznacza, że sąd musi wydać postanowienie o umorzeniu, gdy tylko spełniona jest przesłanka podana w tym przepisie. Przesłanką umorzenia postępowania jest niezgłoszenie wniosku o podjęcie postępowania w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu. Jeżeli w prawomocnym postanowieniu o zawieszeniu postępowania wskazana jest przyczyna zawieszenia, to brak jest podstaw do przyjęcia, że sąd ma obowiązek ponownego badania przed umorzeniem postępowania, czy przyczyna ta rzeczywiście występowała. Obowiązek taki nie wynika ani z treści art. 182 § 1 k.p.c., ani z innych przepisów. Umorzenie postępowania na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. może nastąpić tylko w niektórych przypadkach zawieszenia i jest skutkiem procesowej bezczynności stron w sytuacjach, gdy ich aktywność mogłaby doprowadzić do usunięcia przyczyn zawieszenia postępowania albo do zawieszenia go na prawidłowej podstawie, uniemożliwiającej jego umorzenie (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2014 r., I PK 257/13, LEX nr 1738474).

W rozpoznawanej sprawie płatnik składek nie zaskarżył postanowienia Sądu Okręgowego o zawieszeniu postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. ani nie wniósł w odpowiednim czasie o podjęcie postępowania zawieszono jego zdaniem - jak wynika z treści uzasadnienia rozpoznawanego zażalenia - błędnie. Podnoszone obecnie zarzuty przeciwko zawieszeniu postępowania należy uznać za spóźnione.

Mając na uwadze przytoczoną argumentację, dzieląc stanowisko Sądu I instancji i uznając zażalenie płatnika składek za niezasadne, Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono zgodnie z wnioskiem zawartym w odpowiedzi na zażalenie i przepisem §10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. 2018r.poz.265).

SSA Daria Stanek SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń SSA Małgorzata Gerszewska